

om denne Sag, som jeg virkelig tror have noget Krav paa at blive hørte, og jeg tror ogsaa, at det siden vil vise sig, at mine Bemærkninger ikke have været ganske ugrundede. — Det ærede Medlem for Viborg (Ahtjør) synes at kunne gaa ind paa Nedsættelsen af Persontagten med Posten, kun at han vil ogsaa have Tagten nedsat for Afstande under to Mil. I Udvalget har jeg forstaaet det ærede Medlem saaledes, at han var imod, at Personer overhovedet befordredes med Posterne, hvilket han mente i Grunden var en Uffil. Jeg ser, at det ærede Medlem indrømmer, at det er hans Opfattelse. Jeg maa tilstaa, at i de Egne, hvor vi faar Kommunitationsmidler i høi Grad, vilde det være meget trykkende, om man vilde indføre, at Postvæsenet ikke skulde give sig af med at befordre Personer. Det ærede Medlem sagde, at han holdt ikke af disse blinde Passagerer. Nei, jeg er ganske vist heller ikke nogen Under af dem, men jeg maa bemærke, at netop ved en Nedsættelse af Tagterne tror jeg, at vi hjælpe til at undgaa de blinde Passagerer, thi netop derved, at Tagten er sat til 2 Mk. pr. Mil, frister man dels dertil og dels til overhovedet ikke at benytte Posterne, saa at Diligencen paa mange Steder gaar lange Strækninger uden Passagerer. Det er derfor min Overbevisning, at Nedsættelsen ogsaa vil være i Statskassens Lære og at den i alt Fald ikke vil tabe noget derved. At der er foreslaaet en Nedsættelse af 10,000 Rd., er gjort ganske paa Maa og Saa, og mulig vil der slet ingen Nedsættelse fremkomme; jeg formoder, at der i Aar er sat en Sum, fordi Finantsministeren ifjor intet Hensyn tog til, hvad et Flertal af Udvalget havde henstillet til ham desangaaende, man har gjort da Nedsættelsen, for at den kunde komme til at virke. Vil det ærede Medlem for Dvrigt gjøre Nedsættelse for alle Loure, saa er jeg med, skjøndt jeg tror, at det er mindre fornydend for de kortere end for de længere Loure. Det ærede Medlem syntes meget lidt om, at vi havde optaget i Betænkningen, at indskrevne Passagerer skulde kunne staa paa Vognen hvorformhelst, men det er dog virkelig heller ikke nogen ringe Ulempe, naar en Person, der bor en Mil fra Posthuset og har været henne og er bleven indskreven, saa skal gaa eller hjøre en Mil længere ved Nattetid for at komme med Posten, for ikke at tale om, at der ved flere Posthuse slet ingen Venteværelser eksisterer. Der staaer rigtignok i Postloven, at man skal opholde sig i Venteværelserne, men man kommer sandelig paa smaa Poststeder til at opholde sig midt paa Gaden, da Postvæsenets Personale ikke er til at faae op, og da der, selv om det var til at faae op, ikke findes noget Venteværelse. Jeg tror derfor, det er et billigt Forlangende, at Passagerer, der ere indskrevne, kunne faae Lov til at staa paa senere, i Stedet for at skulle hjøre eller gaa, stundom ved Nattetid, en Mil længere for saa at vente paa Gaden udenfor Posthuset, indtil

Posten kommer. Naar man bliver ved det i saa Henseende Bestaaende, ville Folk let kunne fristes til at sige: „Saa vil jeg dog heller gaa til Postkarlen for at se at faae ham til at lade mig staa op, heller end at have al den Uleilighed;“ jeg siger, at det kunde Folk fristes til. — Ligesom med Hensyn til Lotteriet, saaledes tror jeg ogsaa med Hensyn til Postvæsenet, at det burde drives forretningsmæssig, og jeg tror, at den Hensigt, der er gjort af Udvalgets Flertal, netop har til Hensigt at virke dertil. Det ærede Medlem var meget ivrig for at forsvare den ny Postgaard i Kjøbenhavn. Han talte om, at Befolkningen var i de sidste 40 Aar forøget med 100 pCt., og at Forretningerne vare forøgede med flere Hundrede Procent, men det er jo Altammen Noget, som Flertallet meget vel veed. Han sammenlignede ogsaa vore Forhold med Forholdene i andre Lande. Ja, naar vi sammenligne os med de store Lande som England og Frankrig, vil jeg gjerne tro, at disse Lande have anderledes komfortable og storartede Postgaarde. Det ærede Medlem klagede over de snevre Rum, som der er at bevæge sig i oppe paa Postgaarden. Jeg for mit Vedkommende har aldrig følt mig beværet deraf, skjøndt jeg har været der mange Gange, særlig ogsaa i den Afdeling, nemlig Pakkepostafdelingen, hvor man navnlig klager derover. Endvidere fremsatte det ærede Medlem som Støtte for, at vi skulde bevilge Pengene, meget stærkt den Paastand, at Postvæsenet dog egentlig gav Overskud. Angaaende de Beregninger, han opstillede for de foregaaende Aars Vedkommende, skal jeg henvise til 1ste Behandling af Postloven her i Thinget i Samlingen 1870—71, hvor det fra flere Sider blev godtgjort, tør jeg nok sige, at der i Virkeligheden intet Overskud havde været. Hvad det næste Finantsaar angaar, er der ganske vist heller intet Overskud, og hvis det ærede Medlem tror det, maa han befinde sig i en Vildfarelse, idet der maa være nogle Poster, han ikke har medtaget. Han sagde, at han havde taget Hensyn til de 60,000 Rd. i Anledning af Kortofrihedens Ophevelse. Men saa er der til Generaldirektoratet og til Generaldecisoratet 40,000 Rd. eller maasse lidt over. Vi faae der altsaa i Alt 100,000 Rd. Postvæsenet er i Finantslovsforslaget opført med et kalkuleret Overskud af 119,000 Rd., og vi have altsaa 19,000 Rd. tilbage, men Pensionerne tage dog ogsaa Noget, og naar dertil kommer Postvæsenets Eiendommers Forringelse, vil det ærede Medlem dog vist indrømme, at der bliver et Under-skud. I Dvrigt er jeg enig med det ærede Medlem i, at Postvæsenet ikke er til for at kasse Staten en Indtægt. Naar det ærede Medlem endvidere mente, at Flertallets Bemærkning til, at man alt har flere større Bygninger under Opførelse, saaledes f. Ex. botanisk Have, Bygninger og Theatret, ingen Betydning havde for disse Bygningers Vedkommende, da Pengene til dem ikke gik ud af Statteyernes